

Iz mladih peres . . .

(Prispevki »Zvončkarjev«.)

SNEŽNI MOŽ.

Sneg zapadel je visok.
Na delo zdaj roké:
najprej valj naredimo slok,
potem pa roké in nogé.

Še usta in nos!
Teh pozabiti ne smemo,
Kdo zdaj bo temu kos,
ki gleda s tako vnmemo?

Brž s kepami nanj navalimo,
možakar naj se nam odkrije,
na glavi mu lonec razbije.
Naj sonce na plešo mu sijel!

Štefan Vipavec, Ljubljana.

Marica Oblakova:

MOJA POT IZ AMERIKE V JUGOSLAVIJO.

(Nadaljevanje.)

Drugi junaki in junakinje se niso navidez prav nič brigali za poziv. Plavalni so dalje. Tudi bahali so se, da jim parnik ne uteče, ker znajo dobro plavati. Krmar nam je obljubil lepo šalo. Dal je zapovedati, da se mora parnik počasi odmikati iz pristanišča. Plavači so bili nekako stopetdeset metrov oddaljeni od ladje; tedaj parnik zatuli in že smo se počasi odmikali iz pristanišča. Mi smo radovedno in nestrpno pričakovali, kaj se bo zgodilo. Plavači so kar lepo naprej — plavalni. Ko pa zaslišijo pisk, za trenotek začudeno obstanejo. Šele zdaj so se zavedli, da se odmikamo od brega in zaglali takšen prestrašen vik in krik, da ga je bilo res smešno poslušati. Tega si res niso mislili, da bi jih pustili na cedilu. Napeli so vse svoje moči. Naravnost tekmovali so. Parnik se je zopet ustavil. Potniki so se na glas smejali, in neki debel gospod bi se bil skoraj prekucnil čez ograjo. Še daj je bil šele smeh! Eden se je smejal debelo in počasi: ha, ha, ha, ha. Drugi tanke in hitro: hi, hi, ho, ho, hi. Navsezadnje so se drug drugemu smejali in se kazali s prsti čes: »Glejte, kako se ta smešno smeje!« Tako so se vsi nalezli smeha, da se niso upali drug drugega pogledati. Tedaj so pa prišli oni junaki in junakinje med smehom in krikom na krov. Takoj so odšli v svoje kabine brez besedice; bili so precej v zadregi. Drugi plavači, ki so ubogali, so bili zelo veseli, da niso bili med njimi.

Po večerji smo zvedeli, da se bomo peljali prihodnji dan ob šestih skozi preliv Gibraltar. Hotela sem na vsak način videti Gibraltar, zato sem spala slabo, ker sem se bala, da bom zaspala in zamudila ta važni dogodek. — Ko je bila ura pol

šestih, se hitro oblečem ter grem gledat na krov. Vse je bilo še tiho. Morje je bilo zelo mirno in sonce je že toplo sijalo. Lahna jutranja sapica je prijetno pihljala. Daleč, daleč sem zagledala nekaj visokega, črnega. Medtem je že prišlo tudi nekaj popotnikov na krov. Vedno bolj smo se približevali Gibraltarju. Ob šestih smo bili oddaljeni od njega le še kakih štiri do petsto metrov. Gibraltar je res občudovanja vreden. Na obeh straneh se dvigata dve velikanski skali. Vmes je prav ozek preliv. Dve ladji bi se bolj težko srečali. Ob vznjožu skal je majhna ravnina, kjer je pristanišče za manjše ladje. Za naš parnik je bilo tu preplitvo, zato smo morali jadrati naprej. Ob prelivu so raztresene nekatere lične hišice. Počasi nam je izginjal Gibraltar izpred oči...

Tako smo se vozili še dva dni.

Zgodaj v jutru nas je prebudilo iz sladkega spanja močno trkanje na vrata. Papa je šel odpirat. Prišel je uslužbenec in nam javil, da moramo biti ob petih vsi na velikem hodniku pripravljeni z rešilnimi pasovi. To smo debelo pogledali! Kaj naj to pomeni? — Na vse zadnje bomo morali še v morje skakati! Vseeno smo se napravili, si nadeli pasove in odšli. Glavni hodnik je dolg nekako sto metrov in tri metre širok. Ko smo prišli tja, je bilo že vse polno ljudi. Vsi brez izjeme so si morali nadeti rešilne pasove, od najmanjšega do najdebelejšega ali največjega. Stari možakarji, prijazne mamice in otroci — vsi. Res nas je bilo smešno gledati. Nekateri so spravili pas komaj do polovice. Otroci bi bili skoraj izginili v njih. Predstavljajte si velik rešilni pas, ki počasi raka naprej. Imeli smo dosti zabave s takimi prizori. Vroče nam je bilo zelo. Celo uro smo morali stati na hodniku. Nekateri so se jezili in se hudovali, češ čemu ta neumnost.

(Dalje prihodnjič.)

MOJA MUCICA.

Imam prijazno mucico,
ki črno ima dlačico,
umiva se kar s tačico,
ker vode se boji hudó.

Večkrat se potepat gre
in potem domov ne ve,
dokler jaz za njo ne pridem,
da ušesa ji navijem...

Slavka Jerinova, Zagorje ob Savi.